

הבוס לוקח את מזכירתו, הנשוי את אהובתו, הצעיר חסר־הדירה את חברתו

הוא, הם כבישי החוף של הרצליה, ממלון אכדיה עד מלון השרון, כולל חוף הים עצמו, שלאחרונה נחסמה הגישה אליו. שפי ניות נוספות קיימות גם ליד הריביירה בבת ים, ליד מגרשי התערוכה של יריד המזרח ובחורשות שלאורך הירקון.

★ ★ ★

זר לאור הזרקורים

החניוני־אהבה אלה יש סדרים מ־שלהם, אורה מיוחדת משלהם ותוקים בלתי כתובים. החוק הראשון הוא שהנכנס בשערי החניון מצמם את אורות מכוניתו או מכבה אותם לגמרי, כדי לא לסנוור את אלה החונים כבר במקום, או לגלותם כי מצבים לא נעימים.

הראשונים המגיעים למקום מתפזרים על פני השטח כריחוק זה מזה. אולם כאשר מתמלא המקום, ניתן לראות בחניוני־אהבה שורות שורות של מכוניות החונות זו בצד זו במרחק של מטרים ספורים. הקירבה אינה מפריעה לאיש. כל אחד בא לעסוק בענייניו שלו אינו מתעניין במעשי האחרים. מלבד זאת תמיד מהנה החשיכה והילוך הטוב ביותר, המעניק הרגשה של פרטיות והת־יחדות.

אפשר למצוא במקומות אלה מכוניות מ־כל הסוגים. ברובן אלה מכוניות פרטיות. אחר כך מופיעות מכוניות מסחריות, כשפה ושם מופיע גם רכב ממשלתי או רכב צבאי המצטרף לחניון. לעיתים ניתן למצוא בחניונים גם משאיות ענקיות ואפילו אוטו־בוסים, שרק פלא הוא אם אינם מגיעים למקום עמוסי חיירים.

נראה שהמעמד האריסטוקרטי של מבקרי השפניות משפיע גם על אחרים. שכן בצי המכוניות באים גם אופנוציים, החונים במ־

(המשך בעמוד 18)

אליהם. הם נולדו מתוך הצורך. בארצות־הברית למשל, משמשים כשפניות בתי־הקול־נוע הפתוחים הבנויים על מגרשי החניה והמכוניים בשם דרייב־אין (סע פנימה). אפשר למצוא שם שורות שורות של עשרות מכוניות, שהווגות היושבים בהם עוסקים באהבה במקום להתבונן בסרט. בערי אירופה הגדולות הפכו הפארקים והיערות שבלב הערים לשפניות, כדוגמת הוילה בורגה בי־רומא או יער בולון בפאריס. גם שם ניתן למצוא שורות של מכוניות ובהם זוגות המעדיפים להתעלס דווקא במקום בו יש להם שמץ של פרטיות בתוך המכונית, ויחד עם זאת גם הידיעה שמסביבם נמצאים אנשים העוסקים באותם מעשים עצמם. זכורה עדיין הסצנה המפורסמת מתוך הסרט האיטלקי בוקצ'יו 70, בו נראה שומר המוסר הרומאי כשהוא נלחם בזוגות ה־מתעלסים בשירות לאורך דרכי הוילה־בורגה.

נראה שקיים איהו דחף פסיכולוגי אצל בעלי המכוניות הנאלצים לנהל רומנים ב־מכוניותיהם, לעשות זאת דווקא בחברה ולא להתבודד בכביש צדדי או להתייחד בחורשה רחוקה. העובדה שהם נמצאים באזור ה־מיועד לעיסוקים מסוג זה ובחברה, עונה על איהו צורך נפשי ואולי יש בה כדי להשרות בטחון. כך נוצרו מעצמם מקומות ריכוז כאלה, ההופכים בשעות הלילה ל־מגרשי חניה ענקיים — חניוני־אהבה. בסביבת תל־אביב ישנם כמה מקומות כאלה. הגדול והמקובל ביותר הוא מגרש החניה שליד חוף תל־ברוך. משעות הערב המוקדמות ועד לשעות הלילה המאוחרות אין התנועה במקום נפסקת. מכוניות באות, חונות ויוצאות, לעיתים יש אפילו צורך בשומר תנועה כדי למונע פקקים במקום או להסדיר את בעיות החניה. מקום קצת יותר רחוק, אך פוטנציאלי גם

ריס אלה את חייהם הפרטיים בגלוי ובהמו־נים. איש לא קבע מקומות אלה, איש לא תחם אותם בתחומים ולא הציב שלטי הכוונה.

מגיע למסקנה מאלפת. אחוז הווגות המתנים אהבים במכוניות, עלה בשנים האחרונות לאין־שיעור על מה שהיה מקובל בשנים קודמות.

בעולם הפכה המכונית מזה שנים רבות מוסד בליווי ערב עבור זוג, כמו ב־תמונה זו, הקוּחה מתוך סרט צרפתי, בו נראה זוג מתעלס כשכוסיות המשקה בידיהם. אהבה במכוניות מקובלת בערים רבות באירופה המערבית ובאמריקה.

מבחינה סטטיסטית לא תהיה בכך שום הפתעה. פשוט, שיעור המכוניות ואחוז בעלי המכוניות עולה משנה לשנה בקצב מהיר. המכונית, שהפכה בשנים האחרונות לנחלתם של שכבות רחבות באוכלוסייה, ה־גלתה, משום כך, גם בשימושה זה, שהיא מקובלת בארצות ממונעות יותר מזה עשרות שנים.

התופעה אינה חדשה. היא קיימת באירופה ובארצות־הברית עוד בימים בהם לא היו מכוניות כלל. אז היו המרכבות והכירכרות מוסד מקובל לניהול אהבהבים. אולם כאשר היא מתפתחת, היא גוררת בעקבותיה התי־חדש ואורחות־חיים חדשות, שהיו נעדרים עד כה בנוף החברתי בישראל, ושהחלו לצוץ ולהופיע בשנים האחרונות.

★ ★ ★

ההתבודד בחברה

בסלנג המקובל מכנים אותם בשם: השפניות. השם ההומוריסטי מרמז על אופיים של המקומות המכוניים בשם זה, ה־מושעה למלאות שפנים, בהם מנהלים יצו־

לשם התייחדות. אולם החשיכה אינה מונעת מהמשטרה לערוך מדי פעם סיורי פתע במקומות המיסתור של הנאהבים, להסריד את הזוגות המתעלסים בהבזקת פנסי־לילה, בויהוי בני־הזוג ובח־קירתם.

החשיכה והריחוק מן העיר משמשים לבעלי מכוניות ר־שזה להם האמצעי היחיד בות מקום מיסתור אידיאלי לזוגות,

באפילת הלילה